

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΑ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ (28/8/2011)

Αναγνώσματα:

Απόστολος: Α΄ Κορ. θ΄, 2 – 12. Ευαγγέλιο: Ματθ. ιη΄, 23 – 35
(Εωθινόν 11^ο, Ήχος β΄)

Ο Ελεήμων Θεός και οι ανελεήμονες άνθρωποι

Στο τελευταίο Κυριακάτικο Ευαγγελικό ανάγνωσμα του εκπνέοντος Εκκλησιαστικού έτους, αγαπητοί μου, ο Χριστός, απαντώντας σε ερώτηση του Πέτρου σχετικά με τα όρια της συγχωρητικότητας προς τους ανθρώπους που μάς αδικούν, προσφέρει μία μοναδική διδαχή ζωής και σωτηρίας. Η Βασιλεία των ουρανών μοιάζει με έναν βασιλιά, ο οποίος θέλησε να λογαριαστεί με τους δούλους του. Εμφανίστηκε, λοιπόν, μπροστά του κάποιος που τού χρωστούσε ένα πολύ μεγάλο χρηματικό ποσό. Ο βασιλιάς, βλέποντας ότι δεν υπήρχε περίπτωση να πάρει πίσω τα χρωστούμενα, διέταξε να πουλήσουν τον ίδιο και την οικογένειά του για να μη χάσει τα χρήματά του. Τότε ο δούλος εκείνος έπεσε στα πόδια του βασιλέα, τού ζήτησε συγγνώμη και τον παρακάλεσε να κάνει λίγη ακόμα υπομονή. Ο βασιλιάς τον σπλαχνίστηκε και τού χάρισε το χρέος.

Ο δούλος, βγαίνοντας από το παλάτι, συνάντησε έναν άλλο δούλο που τού χρωστούσε ένα πολύ μικρό χρηματικό ποσό. Άρχισε να τον χτυπά και να τον απειλεί. Αρνήθηκε τη συγγνώμη και τις παρακλήσεις του και τον έκλεισε στη φυλακή. Όταν ο βασιλιάς πληροφορήθηκε όσα συνέβησαν, τον κάλεσε και πάλι, τον επετίμησε αυστηρά και ζήτησε να τιμωρηθεί παραδειγματικά. Ο Κύριος καταλήγει λέγοντας ότι αυτή θα είναι η μοίρα εκείνων που δε συγχωρούν τους ανθρώπους που τους έχουν βλάψει.

Η μεγάλη πνευματική διδαχή της περικοπής είναι το άπειρο και ανεξάντλητο έλεος και η φιλανθρωπία του Θεού, προς εκείνους που στέκονται ενώπιόν Του, με πνεύμα μετάνοιας και ταπείνωσης, ζητώντας ειλικρινά την Θεία συγχώρεση και ευσπλαχνία. Η αγάπη και η φιλανθρωπία του Θεού είναι αδύνατο να νικηθούν από τις πτώσεις και τα αμαρτήματα των ανθρώπων, όσο πολλά ή βαριά κι αν είναι. Αρκεί η μετάνοια να είναι πραγματική και όχι προσχηματική και υποκριτική. Να συνιστά απόφαση για αλλαγή πορείας και ζωής και να διακρίνεται από επίγνωση του προσωπικού χρέους και ελλείμματος έναντι της Θείας αγάπης.

Ενώ, όμως, οι άνθρωποι καταφεύγουμε διαρκώς στο έλεος και στην φιλανθρωπία του Θεού, ζητώντας συγχώρηση και απαλλαγή από τα ψυχικά μας βάρη, την ίδια στιγμή επιδεικνύουμε αντιστρόφως ανάλογη στάση προς τους αδελφούς μας εκείνους, που, με τον ένα ή

τον άλλο τρόπο, μάς έβλαψαν, μάς αδίκησαν και έγιναν χρεώστες απέναντί μας. Η συμπεριφορά μας αυτή συνιστά βαρύτατη πνευματική ασθένεια και υποδηλώνει την υφέρπουσα, εκείνη, φαρισαϊκή υποκρισία, που τόσο άτεγκτα στηλίτευσε ο Χριστός, σε πολλά σημεία της διδασκαλίας Του. Φανερώνει, επίσης, ότι η πνευματική μας ζωή κινείται στην επιφάνεια και αγνοεί τα ουσιώδη της πίστης, ένα από τα οποία είναι η φιλανθρωπία προς τους αδελφούς, κατά το πρότυπο της φιλανθρωπίας του Θεού. Μη ξεχνούμε ότι το αίτημα της συγχωρητικότητας είναι τόσο σημαντικό στην πνευματική ζωή, ώστε ο Κύριος το συμπεριέλαβε στην περιεκτικότερη μορφή της προσευχής, την οποία υπέδειξε και δεν είναι άλλη από το γνωστό μας *Πάτερ ημών*. Εκεί σαφώς ζητούμε από τον Θεό *άφες ημίν τα οφειλήματα ημών, ως και ημείς αφίεμεν τοις οφειλέταις ημών*¹

Το να είμαστε φιλάνθρωποι και συγχωρητικοί, αγαπητοί μου, δεν είναι μια ηθική υποχρέωση, αλλά το αποτέλεσμα της αγάπης μας προς τον Θεό. Ο όρος φιλανθρωπία δεν χρησιμοποιείται από την Εκκλησία ως έννοια συναισθηματική, ηθικιστική ή συμπαθητική, αλλά για να δηλώσει την ουσία του Θεού, ο Οποίος είναι αγάπη και καλεί τους ανθρώπους σε διαρκή πορεία και ζωή αγάπης μέσα στον κόσμο. Αυτή η φιλανθρωπία του Θεού απαιτεί να την μιμούμαστε διαρκώς στη ζωή μας και να τη φανερώνουμε στις σχέσεις μας με τους συνανθρώπους μας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

¹ Ματθ. 6,12